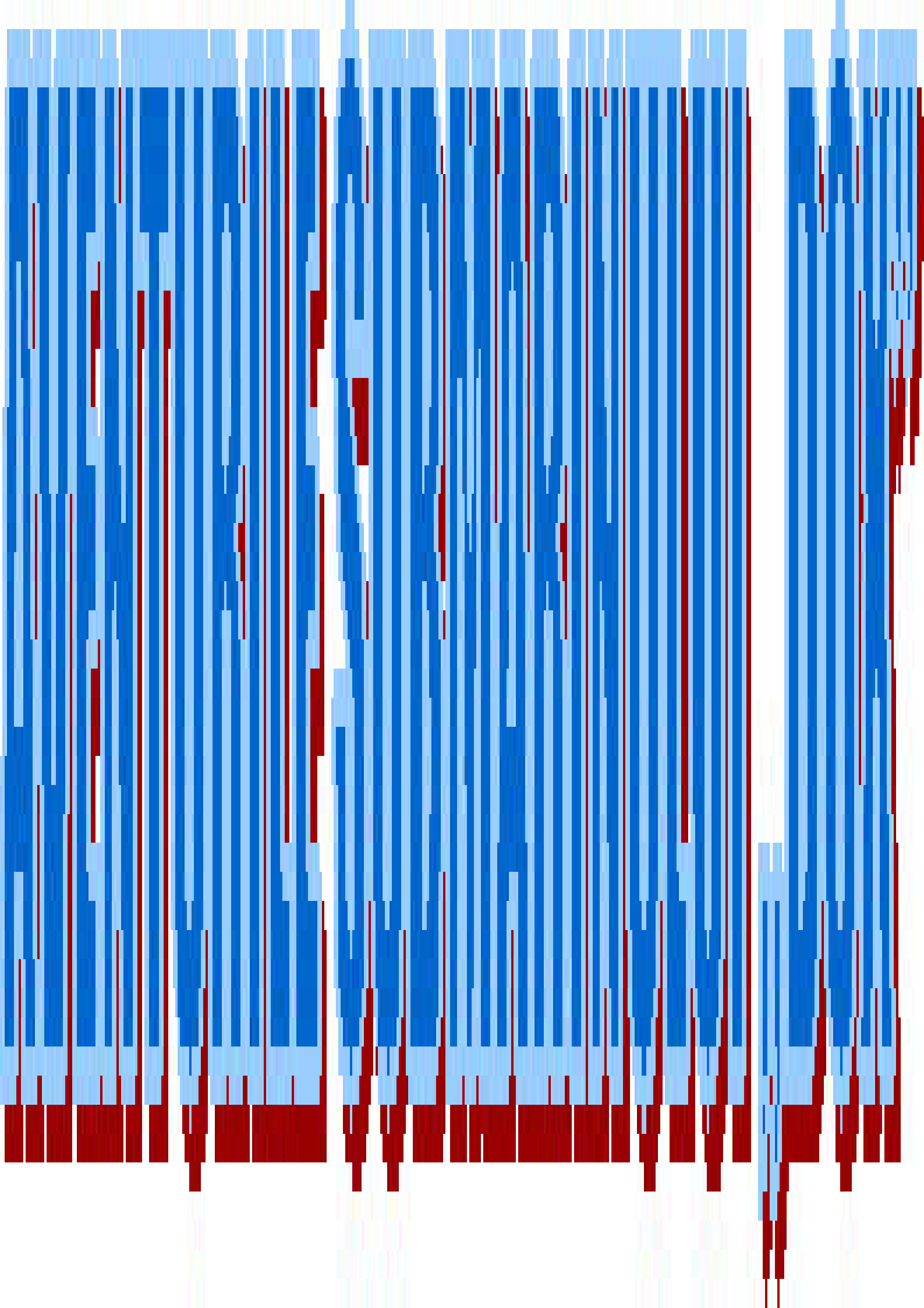
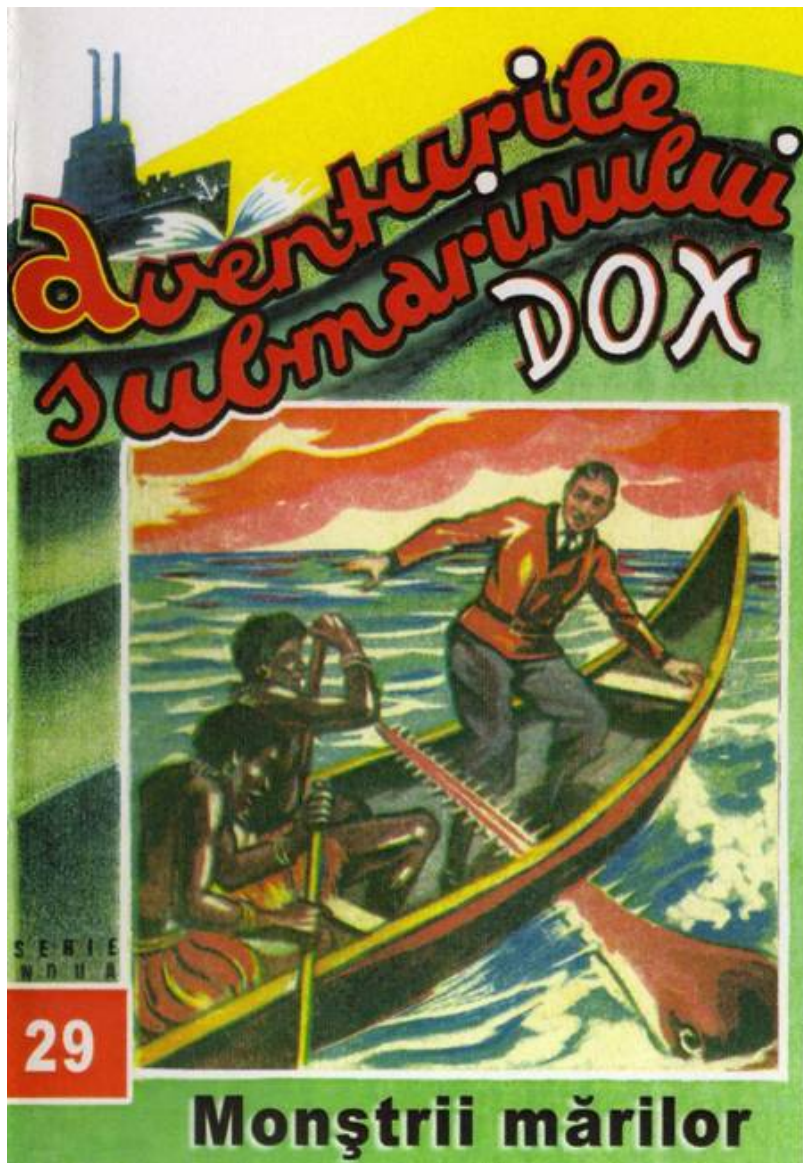

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

TITLURILE NUMERELOR APARUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prințului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. În ghearele primejdiei,
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.
12. Castelul din Mare.

13. Taina Chinezului.
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Pirații crucii.
20. Corabia - fantomă.
21. Călărețul valurilor.
22. Jonny din Sumatra.
23. Rechinul uriaș.
24. Idolul Indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios.
27. Corăbierul de sclavi.
28. Căpetenia Nogi.
29. Monștrii mărilor.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN.

Nr. 29

MONȘTRII MĂRILOR

Traducerea de L. HÂRSU.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape cari nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I. PEȘTI URIAȘI AI LUI GEORGE

DOMNULE CAPITAN, domnul George stă iar în mână cu afurisita aia de carte despre pești uriași, zise Petre, necăjit, către Farrow. Tare mă tem să nu mai pătimim la fel ca atunci, știți dv. când. (Vezi broșura No. 23: Rechinul uriaș)

Farrow râse și-l bătu pe umăr.

— Dar bine, Petre – zise el – lasă-l pe băiat să citească cât o vrea cartea căpitanului englez. Eu îl înțeleg, căci și eu am citit-o de câteva ori. Și apoi, nu-ti cere nimeni să-l întovărășești, dacă i-o mai da în gând să pornească din nou la vânătoare de pești uriași.

— Domnule căpitan, dv. știți prea bine că nu mă pot da în lături când domnul George pune ceva la cale, răspunse Petre. M-aș duce cu el și în iad, dacă i-ar plăcea dumnealui.

— Dacă așa stau lucrurile, dragă Petre, – zise căpitanul – atunci te vei duce și de data asta să prindeți rechini. Te-aș ruga, însă, să mă vestești și pe mine când George îți va propune să pornești cu el într-o expediție dintr-astea primejdioase. Ne-am înțeles ?

— Da, domnule căpitan, răspunse Uriașul, ușurat ca de o povară. Acu că am primit poruncă să-l vestesc pe domnul căpitan, nu o să mai aibă ce spune nimic domnul George.

Farrow dădu din cap și-și văzu de drum.

Din ziua trecuta submarinul se afla din nou la adăpostul lui sigur din „Insula odihnei”, bucata aceea de pământ înconjurată pe o rază de câțiva kilometri de ziduri înalte de mărgean. Nimeni nu bănuia că în mijlocul acestei împrejurări de stânci, se află un teren înfloritor, în care domnea o viață însuflețită, nimeni nu bănuia că acolo își găsisese un refugiu sigur, mult căutatul căpitan Farrow.

Se părea, însă, că lui George odihna îndelungată nu-i prea pria. Și deoarece pentru moment nu se ivise nici-un dușman omenesc, cu care să lupte, se gândea să se ia de harți cu monștrii din adâncul mărilor.

Dar de data aceasta căpitanul va purta de grijă să nu mai pățească ca rândul trecut cu rechinul-ciocan. Dacă va mai avea poftă de asemenea aventuri, va avea cu el pe doctorul Bertram, care se pricepea mai bine ca toți ceilalți tovarăși, la aceste dihanii.

Poate ca Farrow și-ar fi schimbat, totuși, părerea, dacă l-ar fi observat pe George. Căci după ce studia unul din capitolele interesantei cărți, o închise cu zgomot și alergă agitat în atelierul cel mare. Meșterul îl iubea foarte mult, căci tânărul îi amintea pe propriul său fiu, care murise în război.

De data asta George făcu o rugămintă cam ciudată bătrânului lucrător; îi ceru să-i construiască niște cângi speciale, cari sunt aruncate cu mâna. Și meșterul făgădui să i le fabrice cât mai curând.

George îl căută pe Uriaș.

—Petre – începu el – am născocit un sport cu totul nou. Sunt încredințat că se găsesc pești uriași și prin împrejurimile atolului nostru. Știi tu ce vom face noi mâine sau poimâine? Vom prinde cu cangea pești-ferestrău.

Îl privi triumfător pe credinciosul tovarăș, care, însă, clătină capul și răspunse încetișor :

— Domnule George, dar ce ne-au făcut bietele viețuitoare?

— Dar, strigă tânărul, tu nici nu știi ce plănuiesc eu. În cartea pe care am citit-o, scrie că englezul ăla, îmbarcat pe un kanu îngust, a prins cu cangea și a adus pe țărm un pește-ferestrău, care cântărea aproape două mii cinci sute de kilograme.

— Păi... putem încerca și noi — răspunse Petre, calm — nu cred, însă, s-avem noroc.

În sinea lui Uriașul era hotărât să comunice căpitanului planul acesta, de-ndată ce-i se va ivi prilejui. Pentru moment nu putea să plece, căci George îi povestea cu însuflețire chipul cum izbutise englezul să prindă monstrul marin. Petre se entuziască și el puțin — era doar ceva nou, nu tot lupte cu oameni. Dar simțul răspunderii se trezi totuși, într-unsul și când izbuti să scape după vre-un ceas, îl căută îndată pe Farrow.

— Domnule căpitan — zise el — de data asta domnul George a uitat, din fericire, să-mi ordone tăcere. Dar chiar de-ar fi făcut-o, eu tot ar fi trebuit să-ascult de prima poruncă a domnului căpitan. Acum a născocit ceva nou, vrea să prindă pești-ferestrău cari cântăresc două mii cinci sute de kilograme.

Farrow tăcu o clipă, apoi izbucni în râs:

— N-are decât să încerce, dragă Petre, și-l poți ajuta și tu, dacă vrei. Căci pe aici, în jurul atolului, n-o să găsească ei cât e lumea monștri de ăștia. Ei preferă țărmurile netede, nisipoase, nici de cum pereți de stâncă, cum sunt aceia pe cari îi avem aici. Așadar lasă-l să-si facă mendrele și sunt sigur c-o să se lecuiască de astfel de întreprinderi primejdioase.

— Hm — și eu mi-am zis tot așa, mormăi Petre, mulțumit, noi suntem doar de multă vreme pe aci și ar fi trebuit să zărim măcar odată dihăanii de-astea. Pân-acum n-am văzut încă un pește-ferestrău viu, de când tot cutreier mările pământului. Numai fereștraiele lor le-am văzut, atârând pe pereții cârciumilor marinărești din Hamburg.

— Ai dreptate, încuviință Farrow. De aceea nici nu mă prea îngrijesc dacă George s-o încapătăna să-și aducă la îndeplinire gândul său nesăbuit. Nu va izbuti el să-arunce cangea asupra unui pește-ferestrău.

Dacă ar fi bănuț, însă, Farrow prin ce aventuri va trece fiul său, cu prilejul expediției pentru pescuirea peștilor-ferestrău, nu ar fi fost atât de liniștit. Și nici Petre n-ar fi avut o mutră atât de nepăsătoare, în vreme ce sa îndrepta spre căsuța lui.

Căpitanul Farrow intră în bungalowul său. În cabinetul de lucru îl găsi pe George stând la birou și studiind cartea căpitanului englez, care descria luptele sale cu titanii mărilor.

— Ei, George, vrei să prinzi iar un rechin-ciocan? întrebă căpitanul, zâmbind.

— Nu, tată – răspunse tânărul – dar te rog să mă lași să plec cu Petre la pescuit pești-ferestrău. Vreau să-i prind cu cangea, cum scrie aici în carte. Nu poate fi atât de primejdios.

Farrow cunoștea descrierea cu pricina.

— Și vrei să încerci asta aici, pe lângă atol? întrebă el. Să știi că n-ai să găsești a cauți, fiindcă apa e mult prea adâncă. Asta o poți face numai pe țărmurile netede, unde peștii-ferestrău stau la adâncimi mici și pot fi văzuți și prinși cu cangea de la suprafață.

— Ah, dar făcu George întristat. La asta nici nu m-am gândit. Și meșterul Paul s-a și apucat să-mi lucreze cângile. Ei, urmă el cu o lucire de nădejde în ochi – poate ca plecăm curând de aici și dăm de vre-o astfel de coastă. Acolo cred că mă vei lăsa să-ncerc?

— Lasă că mai vorbim noi despre asta. Deocamdată n-am nici-un chef să părăsesc insula. Atât submarinul cât și camarazii au nevoie de odihnă. Numai de n-am pica în vre-o nouă aventură, așa, pe negândite. George făcu o mutră dezamăgită. Tinerețea lui nu simțea nevoie de odihnă. El dorea primejdia și aventuri, cu cât mai grele cu atât mai bine.

După cele ce-i spusese tatăl lui, că nu se găsesc pești-ferestrău ia jurul atolului, pierduse de-odată orice chef pentru întreprinderea plănuită.

De aceea nu simți nici-o bucurie când meșterul Paul îi aduse a doua zi patru cângi minunat lucrate, după indicațiile din cartea căpitanului englez. Când se va folosi oare de ele, se întrebă George.

Le duse, totuși, pe submarin și le ascunse în magazie, unde se găseau unelte și piese de schimb pentru motoare.

În noaptea următoare bântui un uragan puternic, care venea dinspre răsărit, îndreptându-se spre Australia. Fără să vrea, tovarășii se gândiră la noaptea aceea furtunoasă când fusese aruncată peste brâul de corali barca de salvare cu misterioșii indieni.

Dar și în noaptea aceasta fusese aruncat ceva peste zidul înconjurător al insulei: un bidon mic, care conținuse,

probabil, benzină. Gura bidonului era lipită cu rășină, care se uscaseră, așa că apa nu putea pătrunde înăuntru.

Obiectul fu găsit de Petre, care-l aduse căpitanului, pe când acesta își lua dejunul pe veranda vilei sale împreună cu George, Rindow și doctorul Bertram.

— Domnule căpitan, bidonul ăsta a fost aruncat de furtună pe insula noastră, raportă Uriașul.

Farrow examinează cu privirea tinicheaua dreptunghiulară, cu o capacitate de vre-o doi litri, apoi zise:

— Eticheta firmei a fost dezlipită de apă, înșă nu prea are importanță. Bănuiesc că bidonul acesta aparținuse vreunei bărci cu motor. Doi litri de benzină sunt îndeajuns pentru un motor mai mic. E probabil că a fost o barcă cu motor care bate drumurile numai pe lângă coastele vreunei insule, și aparținea unul negustor ambulant din Noua Caledonie; o fi fost mânată înapoi de furtună. E mai mult ca sigur că s-a zdrobit de brâu de corali; bidonul, înșă, a zburat peste zidul de stânci și s-a oprit pe insula noastră. Atâta tot.

George luă bidonul în mână și zise:

— Tată, n-ai putea să-mi spui ce l-a făcut pe omul ăla să pecetluiească bidonul cu rășină? Trebuie să fie altceva la mijloc. Îmi dai voie să-l deschid?

— Ai dreptate, George – încuviință căpitanul – bidonul ăsta trebuie să, conțină ceva într-unsul, altminteri nu l-ar fi asigurat atât de bine împotriva pătrunderii apei. Rășina înșă, ne spune că a fost aruncat în mare de pe o insulă. Căci de unde altundeva să fi luat rășină persoana care l-a aruncat? Da, George, deschide bidonul.

George îndepărtă rășina cu ajutorul pumnalului său și deșurubă căpăcelul. Dar înainte de a-l scoate, scutură bidonul și zise:

— E ceva înăuntru – dacă nu mă înșel se mișcă chiar. Într-adevăr – urmă apoi, lipind urechea de bidon – se aude ceva sâsâind.

— I-a dă-l înapoi! ceru doctorul Bertram. — Te pomenești că o fi un șarpe. Trebuie să fim cu băgare de seamă, cine știe ce nelegiuire aveau de gând să făptuiască cu drăcia asta.

— Dacă ar fi fost ca făptașul să-și fi pus în gând să primejduiească viața cuiva cu ajutorul șarpelui, de ce ar mai fi astupat cu rășină gaura? întrebă George. Afară de asta, animalul din bidon e foarte ușor – nu poate fi un șarpe.

— Ce știi tu, băiete! zise doctorul. Există șerpi veninoși mici de tot, cari sunt, totuși, foarte primejdioși.

Duse bidonul la ureche, ascultă câțva timp, apoi îl clătină iar. După aceea zise:

— George are dreptate, nu poate fi un șarpe înăuntru. Dar un animal viu tot e. Afară de asta trebuie să fie și niscaiva hârtii, asta se aude după foșnet. Hm... voi aduce o străchinioară cu spirt, voi deschide bidonul, îl voi întoarce cu gura în jos și viețuitoarea va cădea în lichid și va muri. O clipă, domnilor!

Doctorul porni în grabă spre locuința sa și se înapoia după câteva minute cu o străchinioară și o sticlă cu spirt curat. Umplu străchinioara până la jumătate, apoi își puse mânuși groase de piele și zise:

— Prevederea e mama înțelepciunii. Nu știu ce animal se află în bidonul acesta, dar el poate fi atât de veninos, încât simpla atingere să producă dureri, dacă nu chiar moartea. Așa, acum voi întoarce bidonul cu gura în jos și voi scoate capăcelul.

Farrow, George și Petre priviră cu încordare la ceea ce făcea doctorul. Se așteptau să vadă ieșind vre-un șarpe grozav de veninos sau altă vietate primejdioasă. Deocamdată nu se arata nimic, însă doctorul zise încet:

— Simt ceva mișcându-se în bidon, dar se pare că animalul nu vrea să iasă. Ce dracu o fi? Se zvârcolește și râcăie, încât îmi vine să cred că tot șarpe e. Ei, de ieșit o să iasă el.

Zgudui bidonul cu băgare de seamă, apoi ciocăni în pereții de tablă. Zadarnic, însă.

— O fi vre-o mașină infernală, își dădu cu părerea Petre. Atunci ne-am putea pregăti pentru o călătorie în văzduh !

— Prostii! făcu doctorul. Pun rămășag că e un animal. Trebuie să iasă, nu se poate altfel. George, ia rupe te rog o crenguță subțire; cu ajutorul ei îl fac eu pe dumnealui să-și arate fața.

Tânărul rupse o crenguță, o curăță de frunze și o întinse doctorului. Acesta o vârî pe gura bidonului, scormoni nițel cu ea, apoi strigă triumfător:

— S-a făcut, acu o să iasă!

În clipa următoare trase repede mâna dreaptă în oare ținea vârguța și strigă înspăimântat:

— Drace! mare noroc am avut că mi-am pus mânușile de piele. Ia uitați-vă la animalul asta !

Prin deschizătura bidonului se strecurase pe mâna doctorului și căzuse apoi în spirt un miriapod lung, de vre-o zece centimetri, de grosimea unui deget și de culoare

închisă. Se zvârcoli câțva timp în alcool apoi căzu pe fundul străchinioarei.

— E un miriapod foarte veninos, zise Bertram. Când atinge pielea unui om, e ca și cum ar trece un fier înroșit în foc peste ea. Animalele astea trăiesc în special în Africa și pe insula Tahiti; acolo sunt numite „centiped”. Asta de aici este o specie nouă, asiatică, îmi pare bine că eu l-am descoperit. Dar și mai mult mă bucur că nu mi-a atins mâna, căci asta ar fi însemnat să nu mă pot folosi de ea timp de săptămâni întregi.

— Ce motiv să îi avut cineva să închidă miriapodul acesta în bidon și să-l pecetluiească cu atâta grijă? întrebă Farrow. Probabil ca să împiedice pe vre-un nechemat să scoată hârtiile ce se aud foșnind înăuntru. Când nechematul acesta ar fi făcut cunoștință cu miriapodul, i-ar fi trecut pofta să mai scoată la iveală hârtiile.

— Fără îndoială, zise doctorul, râzând. Ba poate c-ar fi căpătat și un atac de inimă din cauza spaimei și a durerii pe care i-ar fi provocat-o. În cel mai bun caz, un șoc nervos, căci durerile prilejuite de contactul cu această insectă, sunt de neînchipuit.

— Atunci se poate ca cineva să fi vârat miriapodul în bidon, pentru a înspăimânta de moarte pe un alt om, își dădu cu părerea George. Să presupunem că o fată și-a pus la păstrare secretele în bidon, vrea să scoată o hârtie și deodată se trezește eu drăcia asta pe mână.... Lesne ar fi putut-o lovi un atac de inimă.

— Ai o imaginație foarte bogată, George, zise căpitanul, zâmbind. Să nu mergem, însă, atât de departe. Să presupunem deocamdată ca miriapodul s-a strecurat el însuși în bidon, atras de întunericul de acolo.

În vremea asta doctorul Bertram scuturase cu putere tinicheaua, apoi zise:

— Nu-mi vine să cred că se mai află un doilea miriapod printre hârtiile dinăuntru.

Dar prin deschizătura strâmtă a bidonului nu vom izbuti să scoatem hârtiile, căci ele au fost introduse în formă de sul, apoi s-au desfăcut. Trebuie să tăiem tabla. Petre, adu, te rog, foarfecă de tăiat tablă!

Urișul plecă în grabă și se înapoia după câteva minute cu unealta cerută.

— Îmi dați voie s-o tai eu? întrebă el.

— Nu, Petre – răspunse doctorul – lasă treaba asta pe seama mea. Se poate ca să se mai fi ascuns vre-o lighioană

dintr-alea printre hârtii și eu sunt cel puțin apărat de primejdie prin mânușile pe cari le port.

Cu multă îndemânare doctorul tăia de jur-împrejur partea de sus a bidonului, scotoci cu nuiua interiorul umplut cu hârtii, apoi zise:

— Aha! am dat într-adevăr peste un al doilea exemplar, chiar mărișor de tot. Moartea i s-ar fi tras aceleia care ar fi scos hârtiile fără să fie cu băgare de seamă, ia să punem mâna și pe dumnealui!

Aplecă bidonul și alungă afară, cu varga, insecta. Sări și astă în spirt și după câteva clipe de zvârcoleală se lăsă pe fundul crăticioarei.

Doctorul Bertram scoase apoi din bidon un pachet întreg de hârtii, în formă de sul. Cu multă băgare de seamă despături foile una după alta, căci se putea să mal fie vre-un miriapod printre ele. Dar până la urmă nu se mai ivi nici-unul.

Căpitanul luă una din hârtii și citi.

— E scrisă de o tânără fată – zise el, apoi – una căreia îi zice Mady Bird. E un fel de jurnal intim, în care povestește că trăiește cu unchiul ei pe o insuliță. Acest unchiul – James Bird, un frate al tatălui ei – are o prăvălioară cu tot soiul de obiecte, pe cari le vinde marinarilor de pe puținele vapoare cari acostează pe insulă, ca să încarce kopra. Mai amintește și de un anume John Webster, care-l ajută pe unchiul ei la negoț, și pe care-l numește „un om fals”. Ia să vedem ce zice mai departe.

II. ÎN CĂUTAREA LUI MADY BIRD

CĂPITANUL FARROW CITI ȘI CELELALTE FOI.

Comunica celor de față că Mady Bird descria numai viața de pe insulă, care trebuie să fi fost foarte plictisitoare. Deodată tresări, însă, și citi textual:

„...în primul rând mă înspăimântă mereu fioroșii miriapozi, cari trăiesc aici în număr foarte mare. Mă tem grozav de ei, de când John Webster mi-a povestit că omul care vine în atingere cu dânșii, poate muri imediat. Sunt încredințată că m-ar lovi un atac de inimă dacă aș atinge cândva din nebăgare de seamă, una din aceste insecte grozave...”

Farrow lăsă să-i cadă foaia și se uită la doctor, apoi la George, cu o privire plină de înțeles.

— Poate că tot să aibă dreptate George – zise el, îngândurat. Probabil că cineva a știut că Mady Bird își ținea însemnările în bidonul acesta și atunci i-a vârât înăuntru miriapozii. Asta ar fi o adevărată crimă.

— Pe care, însă, n-o poate dovedi nimeni, zise Bertram, cu necaz, căci făptuitorul ar putea susține că insectele au pătruns singure în bidonul ce era, întâmplător, deschis – ceea ce nu pare imposibil. Dar citește mai departe, domnule căpitan, poate să aflăm lucruri și mai interesante.

După ce mai răsfoi câțva timp, Farrow fluieră de-odată printre dinți și zise:

— Așa e, am dat peste ceva și mai interesant. I-ascultați ce scrie Mady Bird:

„...Firește că ei vor cu tot dinadinsul să afle taina mea, pe care nici eu însămi n-o cunosc prea bine. Vor să ridice comoara, pe care tatăl meu ar fi îngropat-o undeva pe insulă, după cum susține unchiul. Nici nu știu măcar dacă e vorba de insula asta. De aceea s-a stabilit unchiul meu aici, de aceea face adesea drumuri lungi în interior, împreună cu John Webster...”

Doctorul făcu o mutră serioasă și zise :

— Uite că am găsit și motivul pentru care nu fost introduși miriapozii în bidon. Făptuitorul bănuia, probabil, că taina comoarei îngropate se află în bidon, dar nu îndrăznii să-l deschidă cu forța și vroia s-o îndepărteze din cale pe față, cu ajutorul grozavelor insecte. Dumnezeuule sfinte ! De câte nelegiuiri sunt în stare oamenii, când e vorba de avere !

Căpitanul Farrow nu răspunse. Luase altă hârtie și o studia cu atențiune, apoi răspunse : .

— Da, dragă doctore, ai dreptate. Uite aici o hârtie despre care cred că e ultima pe care Mady Bird a pus-o în bidon. Ascultați, căci e foarte interesant:

„...Unchiul cere să plec cu John Webster, în barca cu motor, pe insula vecină. Dorința lui, ca să-l însoțesc pe John, e cu totul neîntemeiată. De aceea iau cu mine bidonul acesta, care închide într-unsul tainele mele. De două ori până acum l-am surprins pe John lângă el, dar dânsul a găsit mereu o scuză. Știu că vor să-mi smulgă taina. – harta aia micuță, încâlcită, pe care mi-a lăsat-o tata. Voi lipi cu rășină guru bidonului și dacă John va întrebuița forța – lucru de care-l cred în stare – voi arunca tinicheaua în mare. Poate da de ea un om bun, care mă va ajuta apoi. Locuim pe insulița de pe Bell...”

— Drace! exclamă Farrow, privind cu ochi holbați la hârtie. Cei doi miriapози trebuie să fi ros hârtia în locul acesta. Desigur că se aflau de mai multă vreme în bidon și, lihnii de foame, au încercat dacă nu cumva hârtiile le-ar putea servi de hrană. Acum nu mai avem nici-o indicație unde se afla tânăra fată. Bănuiesc că din pricina furtunii care s-a stărnit brusc, barca cu motor s-a răsturnat și bidonul a fost aruncat peste bord sau poate John Webster a încercat cu forța, să smulgă fetei taina și atunci ea a azvârlit tinicheaua în mare.

— Una din două trebuie să se fi întâmplat, fu de părere doctorul Bertram. Să ne uităm însă pe hartă, poate aflăm cam pe unde se află insula cu pricina. După cum am stabilit, furtuna venea dinspre răsărit. Ce fel de insule sunt pe acolo, ale căror nume încep cu silaba „Bell”?

Bertram cercetă harta și după câteva minute exclamă triumfător:

— Aha! am găsit! E vorba, desigur, de insulele Bellona. Există trei: de nord-vest, de mijloc și de sud, apoi mai e și bancul Bellona. Sunt exact la răsărit de locul unde ne aflăm. Acolo vom da de sălașul lui James Bird. Apoi vom mai afla ce s-a făcut cu nepoată-sa, dacă s-a răsturnat cu barca pe furtună sau e numai amenințată de John Webster.

— Așadar, pornim într-o nouă aventură, zise Farrow, cam nemulțumit. Se pare că odihna nu mai e de noi. Firește, pe tine te bucură, George – adaogă el, observând chipul râzător al fiului sau – tu nu te simți bine când nu-ți primejduiești viața. În sfârșit, n-avem încotro! Vom porni, deci, chiar diseară la drum și vom ajunge la ziuă la insulele Bellona. George, poate izbutești prinzi acolo și ceva pești-ferestrău; dar nu te-aș sfătui deloc să încerci asta în bărcuțele noastre de aluminiu. Ar putea fi primejdios.

— Vom găsi, poate, băștinași pe acolo, de la cari să împrumutăm vre-un kanu – răspunse tânărul. Domnule doctor, vei veni și d-ta, nu?

— La prinsul lor cu cangea nu mă voi întovărăși – răspunse Bertram – dar dacă vei pescui într-adevăr o dihanie ca asta, dragă George, voi încerca cel puțin să prepar după toate regulile științifice cât mai multa părți dintr-unsa. Căpitanul are dreptate, pe lângă stâncile alea e mai mult ca sigur că voi da de ele.

— În cazul acesta am făcut bine că am dus cele patru cângi în magazia submarinului — zise George, vesel. Acum voi mai citi odată cu atențiune cartea căpitanului englez, căci n-aș vrea să fac vre-o greșală.

Intră grăbit în casa, Farrow privi după el, zâmbind, și murmură:

— Ce sa-i faci, zi-i tinerețe și pace! Poate că și noi am fi făcut la fel, la vârsta lui. Vreau să sper, iasă, că nu vom găsi nici un pește-ferestrău pe acolo, căci n-aș dori deloc ca George să-și primejduiască viața fără folos. Și sunt sigur că și-o primejduiește încercând să prindă cu cangea un astfel de monstru. Dar nu vreau să-i răpesc bucuria dinainte. Să-l lăsăm în credința că va izbuti.

— Ai dreptate, căpitane, răspunse doctorul. Dar, ia spune mai bine, ce crezi d-ta despre chestia cu bidonul?

— Am presimțirea că asta ne va vârî într-o aventură plină de peripeții – răspunse Farrow – trebuie însă să-ncercăm să dăm de insula pe care trăiește tânăra fată, împreună cu unchiul ei și John Webster, îi voi da lui George harta asta, pe care e însemnat, probabil, punctul unde și-a ascuns comoara tatăl Mady-ei. George se pricepe la descifrarea scrierilor secrete, după cum a dovedit-o în repetate rânduri.

— Uite-l că vine, să-l punem să se ocupe imediat de chestie, zise Bertram.

George luă cu multă însuflețire harta mică, pe care i-o dădu tatăl său, spunându-i:

— Ia vezi, băiete, arată-ne ce poți. Mady Bird scrie că pe harta asta s-ar afla însemnat punctul unde tatăl ei ar fi ascuns o comoară. Ia încearcă dacă poți găsi locul cu pricina.

— Greu nu va fi – răspunse George, plin de încredere – până acum am descifrat doar toate scrierile secrete cari mi s-au prezentat. Și au fost printre ele unele cărora nici voi nu le-ați putut da de rost.

— Așa e, dragul meu. Apucă-te și studiaz-o în liniște; în vremea asta eu voi pregăti submarinul. Dacă nu mă-nșel, inginerul Hagen a demontat iarăși carburatoarele. Asta e boala lui, carburatoarele!

Într-adevăr, inginerul demontase din nou carburatoarele motoarelor Diesel, ca să le curețe. Îl încredință, însă, pe căpitan că până diseară submarinul va fi pus la punct.

În cursul zilelor trecute, doctorul se ocupase cu fabricarea granatelor cu gaze cari se dovediseră atât de folositoare. Aproape toate bombele din magazie, destinate celor două tunuri ale „Dox”-ului, fură schimbate cu granate cu gaze. Căpitanului îi era foarte plăcută această armă inofensivă. El era doar urmărit ca înverșunare de fostele Puteri aliate și-i dăuna mult faptul că trăgea uneori în plin cu o granată

explozibilă, silit de împrejurări, firește. Dar împotriva acestor granate cu gaze, nu putea să aibă nimic de zis nici cel mai mare pacifist.

Submarinul fu dichisit în grabă pentru noua călătorie. Magazinierul îi procură lui George câteva legături de frânghie groasă pentru cângi. Era și el entuziasmat de planul îndrăzneț al tânărului, de a prinde astfel de pești uriași.

(Poate că cititorului i-ar veni greu să creadă că există în realitate asemenea monștri marini, dar s-a dovedit, prin fotografii, că un căpitan englez a prins cu cangea pești-ferestrău lungi de nouă metri, cu circumferința de șase metri și cântărind 2500 până la 3000 kilograme).

Înainte de a se lăsa întunericul, submarinul porni în noua sa călătorie, pentru a veni în ajutorul unei fete necunoscute. Camarazii de pe bord erau însuflețiți de dorința să salveze din primejdie o ființă omenească. Își luaseră drept țință a vieții lor să facă pretutindeni binele, oriunde se ivea prilejui. Era dorul de aventuri, dar în mod instinctiv îl mâna și dragostea de oameni.

Când submarinul trecu pe sub tunel și ieși la suprafață dincolo de zidul de mărgean, se întunecă brusc, ca la Tropice.

Dar Gerard Plundow, timonierul, cunoștea bine direcția spre insulele Bellona. Cunoștea, de asemeni, toate locurile primejdioase din marea aceasta de corali, cum e numită în mod oficial pe bărcile de navigație; așa că, Farrow îi putea încredința fără grijă submarinul pentru primul cart de noapte. Apoi îl va înlocui Rindow, primul-ofițer, care cunoștea și el foarte bine apele. Farrow vroia să doarmă toată noaptea și-i „porunci” și lui George să facă la fel, căci se aștepta ca ziua următoare să le dea mult de lucru.

Acest John Webster părea să fie un mare criminal, care lucra cu mijloace misterioase. Ce om e acela căruia îi dă în gând s-o înfricoșeze de moarte pe o tânără fată – cu ajutorul unor miriapozi veninoși – numai ca să-i smulgă planul unei presupuse comori ascunse?

Tovarășii își făcură somnul în liniște. Știau ca vor avea de întâmpinat primejdii mari, dar erau atât de obicinuiți cu ele, încât le așteptau cu inima ușoară.

Când se lumineă de ziuă, Rindow îl trezi pe căpitan, prin port-vocea care ducea din turn în cabina acestuia. Farrow sări imediat din hamac, luă receptorul și răspunse:

— Peste câteva minute sunt în turn, dragă Rindow.

Se îmbracă repede și ieși din cabină. Pe gang se-ntâlni cu George care-l salută vesel,

— Tată, am presimțirea că tot voi da aici de peștii aceia uriași, zise tânărul. Nici nu-ti închipui ce bucurie aş avea.

— Ba eu cred că n-ai să te bucuri prea mult când vei prinde într-adevăr un monstru dintre-ăla în cange, răspunse căpitanul; prea îţi închipui tu că e lesne să faci aşa ceva. Dar pentru asta mai avem timp, acum e vorba, în primul rând, să găsim insula pe care a locuit Mady Bird. Am examinat eu atențiune ultimele hărţi precise ale guvernului australian. Cred că insula pe care o căutăm noi nu poate fi în grupul gherdapurilor de nord-vest. Conform hărţii, se găseşte acolo o insulă mai mare, pe lângă care duce o linie de navigaţie spre Noua Caledonie. Bănuiesc, aşadar, că insula asta e cea căutată.

— Fireşte — încuviinţă George — unchiul tinerei fete trebuia să aibă un mijloc de câştig, până va fi găsit comoara. Astfel că nu putea trăi decât pe o insulă care se află în drumul vapoarelor. Ceea ce înseamnă că nici nu vom avea mult de căutat; te pomeneşti că isprăvim toată treaba chiar în cursul zilei de astăzi, înapoind Mady-ei Bird hărţile.

— Dar cum stăm cu harta? întrebă căpitanul. Până acum nu Ție-ai spus nimic în privința ei. Ai izbutit să dezlegi taina?

— Nu, tată, în cazul de față trebuie să mă consider bătut, deocamdată. E un soi cu totul nou de scriere secretă, pe care voi fi nevoit s-o studiez mai mult timp. Doream numai să știu unde ne aflăm, apoi ma voi pune din nou pe lucru.

Tatăl și fiul intrară în turn sa dea ziua bună lui Rindow. După aceea căpitanul se adresă lui George:

— Dacă nu mă-nșel, vom ajunge în insulă peste două ceasuri, așa că mai ai și timp să te ocupi de hartă.

— Tată! strigă George, brusc, cred că am găsit cheia scrierii secrete. Colo în depărtare, pe dreapta, se ivește insulă Miller... Acum vad că în partea de sus a hărții sunt însemnate contururile acestei insule. Așadar, „Miller” este cheia scrierii secrete, care pe hartă e scrisă împrăștiat. Pun ră mâșag că e așa.

— Eu însă nu, băiatule — răspunse Farrow, râzând căci aş pierde la sigur. Du-te repede în cabină și caută să descifrezi scrierea secretă. Până atunci ne vom fi apropiat și noi de insulă. Mergem bine, de când Hagen a curățat carburatoarele. Hai, grăbește-te!

George coboară repede scărița turnului și se duse în cabina sa. Aici încercă să descifreze scrierea secretă după cuvântul descoperit și.. izbuti. Textul glăsuia:

„Palmierul al treilea, lângă tamarinul, atenție!”

George era mulțumit. Așadar, pe insula se afla un tamarin, care se deosebea prin ceva. Căci altminteri tatăl Mady-ei l-ar fi descris mai amănunțit.

Alergă repede în turn și comunica căpitanului rezultatul.

— Minunat, băiete! exclamă Farrow, mulțumit. Vom găsi, deci, comoara îngropată, chiar dacă nu vom da de Mady Bird. În caz de reușită, vom preda lucrurile autorității celei mai apropiate. Cum vom face asta, las-o în grija mea. Avem doar post de radiotelegrafie pe bord. Dar în primul rând, dragă George, trebuie să ne-ngrijim de ocrotirea sărmanei fete. După ultima ei mărturisire scrisă, e în mare primejdie, din cauza lui John Webster.

Rindow, care scruta cu atențiune întinsul apei, exclamă de-odată:

— Domnule căpitan, văd venind două kanu-uri cu băștinași. Insula, însă, nu se zărește cu ochiul liber.

Duse repede ocheanul la ochii, privi cu încordare și urmă:

— Acum îi văd țărmul, e cam la trei kilometri depărtare. Dar ce-or fi căutând băștinașii pe aici? A! par să fi ieșit la pescuit. Dragă George, dacă nu mă înșel, au și ei cângi – te pomenești că-ți fac concurență!

Cele doua kanu-uri, cari se iviseră atât de neașteptat pe mare, erau încărcate cu câte șase băștinași. Rindow văzuse bine: la prora fiecăruia din ele se afla un băștinaș, care ținea ridicată un soi de cange. Omul își ațintea privirea asupra apei, căci putea să vadă peștii prin undele limpezi până la o adâncime de cel puțin zece metri.

George, interesat la culme, observă cu mare atențiune pe cei doi băștinași cari țineau cângile.

De-odată, unul din pescari aruncă în apă cu toată puterea harponul – care se aseamăna cu o furcă cu trei araci – și când îl trase înapoi, un biban de mare enorm se zbătea în „furculiță”.

Cei din kanu-uri râseră și bătură din palme, dar de-odată zăriră submarinul. Câteva clipe rămaseră ca incremeniți, apoi, începură să răcnească de spaimă și se pregăteau să întoarcă bărcile.

Căpitanul Farrow se apucă să le facă semne și în același timp ridică brațul cu mâna întinsă, semnul internațional al întâlnirilor pașnice. Efectul nu întârzia să se arate: băștinașii se opriră din vâslit și priviră cu încordare spre submarin, care se apropia de ei.

Prin port-voce căpitanul ceru doctorului să vie imediat în turn, căci Bertram cunoștea cele mai multe dialecte cari se vorbeau prin ținuturile acelea. Doctorul veni și se adresă cu

glas tare băştinaşilor, cari răspunseră, peste măsură de uimiţi că li se vorbeşte în limba lor.

După o scurtă convorbire, Bertram comunică lui Farrow:

— Domnule căpitan, am mers pe drumul bun. Oamenii spun că pe insula lor trăieşte un negustor alb, care avea pe lângă el până acum câţva timp, o fata şi un tânăr alb. Amândoi, însă, au dispărut în decursul furtunii grozave cu barca cu motor a negustorului. Cred ca ar fi bine sa ne apropiem de insula, băştinaşii se oferă sa ne arate drumul.

— Fireşte că aşa vom face, încuviinţă Farrow. Spune oamenilor că venim cu gânduri paşnice şi vrem numai s-ajungem cât mai repede la insula lor.

Înainte ca doctorul să poată vorbi cu băştinaşii, se ridică într-unul din kanu-uri un bărbat tânăr şi strigă în englezeasca stricată care se vorbea pe acolo:

— Voi veniţi cu noi, găsiţi acolo fellow master Bird.

— Da, asta vrem — răspunse imediat Farrow — vă vom răsplăti bine dacă ne veţi călăuzi cum trebuie.

— Veniţi! mai strigă băştinaşul, care părea să fie un fel de căpetenie.

Cele două kanu-uri se întoarseră şi porniră cu toată viteza spre insula, care se zărea tot mai lămurit.

Pe ţarmul ei se arată un bungalow mare, solid construit. Avea arhitectura obicinuită şi foarte practică, aşa cum îşi clădesc casele englezii pretutindeni în ţările tropicale. Terasa lată era acoperită de minunate plante agăţătoare, oferind privirii o imagine plăcută, paşnică.

Dar George, care privea cu atenţiune prin ocean, zise de-odată, încetişor:

— Tată, mi se pare c-am văzut la una din ferestre figura bărboasă a unui european. Nu cred să mă fi înşelat. Chipul a dispărut cu iuţeala fulgerului când eu am privit într-a colo.

— Hm... probabil c-a fost James Bird, răspunse Farrow, îngândurat Dar de ce s-o fi temând să s-arate? Ar fi trebuit să iasă pe scara terasei, acum când ne-a văzut. E ciudat şi a făcut o mare greşeală domnul acesta. Vrea să apară cu totul nevinovat, probabil, dar nu-i dă în gând că de-abia acum a devenit suspect.

— Ia stai, uite că iese pe uşă — zise doctorul Bertram. Cam târziu, nu e vorbă... Dar nu face nimic. E şi vina noastră că suntem porniţi pe bănuială împotriva lui. Ce zici, să-l întrebăm de-a dreptul de nepoată-sa?

— Asta o lăsăm pe seama momentului — răspunse Farrow. Cred că e mai nimerit să facem pe proştii, cum s-ar

zice, dându-i să înțeleagă că numai întâmplarea ne-a adus pe insulă.

— Bine, încuviință doctorul. Vom vedea noi dacă pomenește ceva de nepoată-să. Dacă n-o face, înseamnă că are ceva pe conștiință.

III. CRIMĂ SĂ FIE?

EUROPEANUL ÎNALT ȘI OSOS, făcea semne agitate spre submarin. Părea atât de nevinovat în atitudinea lui, încât doctorul Bertram zise:

— Dacă n-am fi citit hârtia tinerei fete, ne-am fi lăsat înșelați, poate de felul cum se poartă omul acesta. Trebuie să fim foarte prevăzători, căci se pare a fi foarte șiret individul acesta.

Apa era acum mai puțin adâncă și la vre-o șaizeci de metri în fata țărmului, Farrow trebui să dea comanda de stopare. În vreme ce se aduceau pe punte trei bărci de aluminiu, George privea cu încordare în apă. Plaja înainta oblic în mare, ceea ce însemna că peștii uriași se puteau aține prin preajma ei. Trebuia să-și încerce norocul cu orice preț.

Dar deși nu slăbea din ochi marea, nu putu descoperi nimic. Poate că monștrii se aflau mai aproape de țărm, poate că-și petrecuseră noaptea în adânc și se iveau pe coastă odată cu răsăritul soarelui.

Cele trei bărci fură lăsate pe apă și echipate cu câte trei marinari. În prima lură loc Farrow cu George și Petre. În a doua barcă se urcaseră doctorul Bertram cu Rindow iar în ultima numai trei marinari.

Farrow rânduise în așa fel, ca cei trei marinari, înarmați cu carabine și granate cu gaze, să formeze un fel de acoperire, împotriva primejdiilor ce s-ar putea ivi.

Când căpitanul sări cel dintâi pe țărm. Europeanul bărbos îi ieși în întâmpinare și zise cu voce cam aspră, răgușită:

— Cum de-ați ajuns aici, domnilor? Nu mi-aș li închipuit să primesc vizita unui submarin în singurătatea meu. Îmi dați voie: numele meu e James Bird.

Farrow îl examina câteva clipe, apoi răspunse calm:

— Cred și eu că apariția unui submarin vi se pare ciudată. Un al doilea vas asemănător nici nu se află prin apele acestea. Poate că numele meu vă este cunoscut – sunt căpitanul Farrow.

James Bird holbă ochii de uimire, apoi exclama:

— Ce, d-ta ești vestitul căpitan Farrow? Uite domnule! Și ce cauți aici? Nu știi că guvernul nostru te caută cu înfrigurare?

— Ba știu foarte bine, răspunse căpitanul fără să se turbure, dar mai știu că guvernul d-voastră nu-mi va putea face nimic. Vrei să știi de ce-am venit încoace? Hm... vroiam să stau de vorbă puținel cu nepoata d-tale, Mady Bird.

Englezul schimbă fețe-fețe, apoi roști cam supărat:

— Nu vād de ce ți-aș împlini dorința, domnule căpitan. N-ai nimic de-a face cu nepoata mea. Ești un dușman al patriei mele, ești urmărit de aproape întreaga lume civilizată și-ți interzic să te amesteci în treburile mele. Fii mulțumit că n-avem aici poliție, căci altfel aș pune să te aresteze imediat.

— Scumpe domnule Bird – răspunse căpitanul – n-aș fi venit, dac-aș fi știut că are poliție insula d-tale. Dar se vede că afacerile d-tale de natură specială te-au aruncat pe bucata asta de pământ izolată de restul lumii. Așadar, vrei într-adevăr, să mă oprești să vorbesc cu nepoata d-tale? Lucrul acesta mi-ar părea atât de ciudat, încât mi-aș vedea silit să trimit o radiogramă guvernatorului rugându-l să se intereseze mai de aproape de d-ta. Cred că unui funcționar al guvernului nu-i vei putea refuza atât de lesne o convorbire cu nepoata d-tale. Acum mă duc să transmit imediat radiograma. Firește că voi rămâne în apropiere cu submarinul meu ca să vād ce va întreprinde guvernul englez. Bună ziua, domnule Bird.

Farrow se întoarce, prefăcându-se că vrea să se înapoieze la barca de aluminiu. Dar Bird, al cărui chip exprima acum o spaimă grozava, sări la el și-l apucă de braț.

— Domnule căpitan – izbucni el iritat – cum de-ți trece prin minte așa ceva? Ce are de-a face guvernul cu nepoata mea? De-altfel tocmai vroiam să-ti spun – că ea nici nu sa află aici, așa că nu ți-aș putea satisface dorința. Firește că sunt dispus, cu multă plăcere, să-ți îngădui să stai de vorbă cu ea, dar, precum spuneam, nepoata mea nu se află în momentul de față pe insulă.

— Vreau să te cred – zise Farrow, liniștit, privindu-l țintă pe englez – vreau să-mi dai însă lămuriri precise unde se află fata. Ai fi vrut să stau de vorbă și cu tovarășul d-tale, John Webster.

Încurcătura lui Bird creștea văzând cu ochii. Pumnii îi se încheștară, pe chipul lui se putea citi o expresie de mânie, se

feri să privească la căpitan și de-abia izbuti să îngâne, cu glasul înăbușit :

— Nici în privința asta n-ai noroc, domnule căpitan. Alaltăieri seară, John Webster, împreună cu nepoata mea au plecat cu barca cu motor spre Numea, în Noua Caledonie și nu s-au înapoiat încă.

— Ah! probabil că i-a surprins uraganul – zise Farrow. Si nu te-a neliniștit până acum faptul ăsta? De-aici la Numea sunt vre-o opt sute de kilometri, așadar au nimerit în centrul uraganului, care a izbucnit la două ceasuri după ce s-a înnoptat. Cred că trebuiai să te îngrijești de soarta nepoatei d-tale, domnule Bird.

— Ai dreptate – bâlbâi englezul – dar știu că fata e o înotătoare de mâna întâia și se pricepe să conducă de minune barca. De asemeni și John Webster e un sportiv care se simte pe mare ca acasă și nici nu-i pasă de furtuni. Firește că n-am putut face mare lucru, pentru a le veni în ajutor, trebuie să recunoști și d-ta lucrul acesta, domnule Farrow.

James Bird vorbea atât de repede și încâlcit, încât căpitanul simți născându-se o bănuială nelămurită în sufletul său. Era într-adevăr foarte suspect, că cei doi tineri au întreprind călătoria lungă într-o bărcuță cu motor, tocmai într-un moment când un cunoscător al mării ar fi putut recunoaște lesne apropierea furtunii

Să fi fost adevărat ce spunea Bird? Sau poate că John Webster a dus-o pe fată pe mare, numai cu scopul ca s-o facă să dispară?

Farrow își îndreptă privirea lui ca de otel asupra Englezului și zise cu glas rece, aspru.

— Domnule Bird, vreau să sper că ai spus adevărul. La drept vorbind, găsesc, însă, foarte ciudat faptul că doi oameni cu experiență – după cum afirmi d-ta că sunt ei s-au pornit pe mare, deși nu se putea să nu fi observat semnele de furtună. Și încă într-o călătorie de opt sute de kilometrii. N-am intenția să te jignesc, dar nu mă pot opri să spun că găsesc procedeul acesta al nepoatei d-tale foarte, foarte ciudat.

— Domnule, îți permiți cam mult! răcni Bird. Zici că nu vrei să mă jignești și totuși te îndoiești de spusele mele. Asta e o insultă foarte mare și te rog să părăsești imediat insula mea!

Se putea lesne observa că mânia englezului era aceea a unui om care se vede prins cu minciuna și care caută să intimideze printr-o izbucnire de mânie prefăcută. Dar Farrow nu se speria, ci urmă calm:

— Din felul cum te-au atins vorbele mele, domnule Bird, văd că am avut perfectă dreptate cu bănuiala mea. Mă îndoiesc mult că insula asta e proprietatea d-tale, dar prefer să plec. Voi sta de veghe, însă, domnule Bird, să văd dacă nepoata d-tale se întoarce. Căci bănuiesc că John Webster a făptuit o crimă asupra ei, sau are de gând s-o făptuiască.

La cuvintele căpitanului, Bird se îngălbeni ca un mort și începu să se clatine pe picioare. Avu nevoie de câteva minute până să se reculeagă, apoi izbucni:

— Domnule Farrow, asta e o injurie grozavă. Dacă ai fi singur și neînarmat în fața mea, te-aș pedepsi cum se cuvine. Așa, însă, nu pot decât să repet: părăsește imediat insula!

Farrow îl întoarse spatele și strigă peste umăr:

— Ți-am mai spus-o că nu-mi face plăcere să fiu în societatea d-tale. În ce privește amenințările, îmi bat joc de ele. Țin să-ti spun numai că mare noroc vei avea dacă nepoata d-tale se va întoarce teafără acasă.

Bird încleștă pumnii și părea gata să se năpustească asupra căpitanului. Dar Petre, care stătea lângă barca de aluminiu, ridică încetișor brațele lui vânjoase și ca prin minune englezul se liniști, scrâșnind doar printre dinți:

— O să te căiești de vorbele astea, domnule Farrow! Voi găsi eu mijloace să înștiințez guvernul de vizita d-tale pe aici.

Căpitanul se urcă liniștit în barcă, apoi se-ntoarse iar spre Bird și strigă:

— N-ai decât s-o faci, poate că guvernul se va ocupa nițeluș și de d-ta cu prilejul ăsta. Cat pentru John Webster, se va interesa onorata politie, când îi voi aduce la cunoștință chestia cu miriapozii veninoși. Aha! văd că te-am atins unde te doare !

Vorbele din urmă ale căpitanului îi făcură pe Bird să se dea un pas înapoi. Cu gura căscată, holbă ochii la Farrow, ca un ieșit din minți. După câteva clipe întoarse spatele și se îndreptă cu pași șovăitori spre casa.

— Mă tem c-am venit prea târziu, zise Farrow lui George, când barca se dezlipi de țărm. E foarte probabil că Mady Bird și-a pierdut viața în furtuna aceea grozavă. Desigur că John Webster s-a pus la adăpost dinainte, a căutat să pună mâna pe bidonul prețios, dar curajoasa fată s-o fi aruncat în mare. Cam așa îmi închipui eu că s-au petrecut lucrurile.

James Bird a știut așadar că miriapozii au fost vârați în bidon – de asemeni a știut că nepoatei sale îi era o frică

grozavă de aceste insecte veninoase. În ochii mei omul acesta este un criminal primejdios. El, împreună cu John Webster, au căutat s-o ucidă pe biata fată, pentru ca apoi să poată căuta în liniște comoara ascunsă de tatăl ei. Eu, drept să spun, mă cam îndoiesc, în ce privește comoara asta, deși harta pe care ai descifrat-o pare să dovedească cum că ea există într-adevăr.

— Dar bine, tată – răspunse George – nu numai harta dovedește că e vorba de o comoară de mare preț, ci și eforturile acestor doi indivizi cari nu se dau în lături nici chiar de la o crimă înfiorătoare. Poate să ai dreptate într-o privință și anume că nu vom da peste lucruri de preț îngropate în pământ, ci probabil numai de o indicație care ne va arata unde se găsesc lucruri de mare valoare.

— Hm... se poate să nu greșești – zise căpitanul. Așa e, taina trebuie să fie foarte prețioasă, altminteri n-ar fi pus ei la cale crima. Poate că John Webster a și făptuit nelegiuirea, căci călătoria aia cu barca cu motor îmi pare foarte suspectă.

— Dar cum au izbutit s-o înduplece pe fată să plece la drum? întrebă George. Scrie doar însăși la jurnalul ei intim că nu are deloc încredere în John Webster. Poate, însa, că-l găsim pe individul acesta, când s-o întoarce din călătoria lui. Dacă o avea un caracter tot atât de las ca James Bird, îi vom smulge lesne o mărturisire.

— Cred și eu, încuviință Farrow. Acum trebuie să rămânem aici la pândă; până se înapoiază Webster.

— Dar nu e exclus să fi pierit și el pe furtuna aceea, care a fost mai grozavă decât se aștepta dânsul, își dădu cu părerea George. Trebuie să ținem seamă și de această posibilitate.

— Hm... asta ar îngreua mult sarcina noastră, căci descoperind comoara cu ajutorul hărții, n-am ști, totuși, cui se cuvine. E foarte probabil că va reveni atunci lui James Bird, unchiul și tutorele fetei, iar noi nu vom putea dovedi vinovăția lui în uciderea nepoatei sale. Asta n-aș vrea să se întâmple în nici-un caz. Ar însemna să primească un premiu pentru crima făptuită. Cred, însă, că John Webster avea destulă experiență ca să prevadă furtuna grozavă și că s-a salvat în orice caz. Cât privește soarta tinerei fete, sunt foarte îngrijorat și mă tem că nu ne va rămâne decât s-o răzbunăm.

— Și o s-o facem cu vârf și îndesat! izbucni George cu furie. Ticăloșii aia doi să nu se bucure de nelegiuirea lor! Și eu mă tem că n-o vom putea salva pe biata Mady, că John Webster va fi purtat de grija s-o omoare, după ce a văzut că

planul lui cu miriapozi a dat greș. Asta o dovedește și găsirea bidonului. Fără vreun motiv temeinic nu l-ar fi aruncat peste bord.

— În sfârșit, toate astea le vom cerceta cu amănunțime, zise căpitanul. Deocamdată să facem un ocol în jurul insulei ca să găsim un loc bun pentru debarcare. Nădăjduiesc că vom da peste un golf a cărui apă să fie destul de adâncă, pentru a na putea apropia de mal cu submarinul.

James Bird nu se mai arată – aluzia lui Farrow, cu privire la miriapozi, își făcuse efectul.

Căpitanul, însoțit de tovarășii săi, ajunse la submarin, barca fu ridicată pe punte, dar nu fu demontată.

Submarinul alunecă încetișor de-a lungul coastei, ocoli capătul de nord al insulei, apoi căpitanul merse pe coasta de răsărit, spre sud.

— Opriți! strigă el de-odată în sala marinilor.

Descoperise un golf potrivit, probabil, pentru ascunzătoarea căutată. Elicea începu să se învântească înapoi, Farrow privi cu atențiune apa golfului și zise apoi mulțumit lui George:

— După culoarea apei cred că un canal destul de adânc duce prin golf, la coastă, încetișor înainte! comandă el apoi în port-voce.

Submarinul îndeplini comanda și Farrow urmă dunga întunecată, care-i trăda canalul adânc. Și într-adevăr, ajunse atât de aproape de țărm, încât le era cu putință să debarce fără sa se folosească de bărcile de aluminiu.

— Minunat! exclamă căpitanul, acum putem străbate insula ca să-l ținem sub observație pe James Bird. Pe de altă parte, apa pore să fie destui de adâncă aici, pentru a ne putea lăsa la fund în caz de primejdie. Ia sa sondăm nițeluș!

Petre aduse sonda și stabili că apa avea o adâncime de doisprezece metri, așa dar mai mult decât le trebuia lor pentru a se putea afunda cu „Dox”-ul.

Farrow hotărî ca deocamdată să fie însoțit numai de George, doctorul Bertram și cei doi uriași: Petre și Kard.

Lui Rindow îi încredință comanda submarinului, cu indicația să-l afunde imediat ce va zări apropierea unui vapor.

Apoi porni spre tufișul care se afla la vreo douăzeci de metri de țărm. Când ajunse aproape de tot de peretele de verdeață, se opri brusc și trase revolverul de la brâu. Ramurile tufișului se dădură în lături și un tânăr băștinaș se ivi dintre ele.

— Vă salut, străinilor, zise el în englezeasca lui stricată. Ați venit să pescuiți aici pești dintr-aceia mari cari poartă la cap o armă grozavă?

— Firește! strigă George cu însuflețire. Vrei să ne ajuți?

— Cu toată plăcerea și vă pun la dispoziție și oamenii mei. Eu sunt Matu, căpetenia lor.

— Si eu sunt Farrow, zise acesta.

Spre uimirea lor, Matu striga plin de bucurie:

— Oh, căpitan Farrow, vă cunosc bine, am auzit de d-voastră. Când eram copil mă aflam pe insula Samao, unde unchiul meu era în slujba poliției.

— Minunat! exclamă căpitanul, vesel. Am dat de un ajutor prețios. Matu, îl cunoști pe englezul care locuiește de partea cealaltă a insulei?

— Îl cunosc și pe el și pe Webster! răspunse căpetenia, făcând o mutră posomorâtă. Amândoi sunt oameni răi. Numai fata e bună.

Privirea îi se luminează rostind aceste din urmă cuvinte, Farrow se bucură de sprijinul neașteptat pe care-l găsisese aici. Îl lămuri în grabă pe băstinaș despre ce e vorba și-i mărturisi temerea că John Webster ar fi ucis pe tânăra fată. În același timp îi expuse planul său, ca să aștepte eventuala înapoiere a lui Webster. Ar fi mai bine, însă, ca paza coastei de apus să fie făcută de oamenii căpeteniei, pentru ca James Bird să nu intre la bănuială.

Matu primi imediat propunerea și trimise pe doi din supușii săi cari stăteau ascunși în tufiș – să facă de paza pe lângă casa englezului. După două ceasuri urma să fie schimbați de alții.

— În vremea asta am putea întreprinde o mică vânatoare împotriva unui pește-ferestrău – propuse George. Un prilej ca acesta se întâlnește cam rar.

— Dacă Matu cu oamenii săi vrea să ne ajute, am putea încerca, zise Farrow. Adu-ți cangile, George. Mă tem numai că bărcile noastre de aluminiu sunt prea slabe pentru ei.

— Aducem noi kanu-uri propuse Matu și se tăcu nevăzut în tufiș.

IV.

O LUPTĂ GROZAVĂ

MINUNAT! EXCLAMĂ GEORGE, cu ochii sclipitori de bucurie. Vei vedea, tată, că vom prinde și noi monștri

dintr-aceaia din cari a prins căpitanul englez. Nici nu-ți închipui ce bine îmi pare...

— Numai să fii cu băgare de seamă, George! strigă Farrow după el, căci tânărul și alerga spre submarin ca să scoată cângile și frânghia din magazie. Știi prea bine că nu e de glumit cu un pește-ferestrău. Nici nu mi-a trecut prin minte că am putea găsi astfel de monștri, altfel poate nici n-aș fi căzut la învoială.

Petre făcu și el o mutră îngrijorată și mormăi:

— Am bănuir eu îndată asta, când l-am văzut citind din nou cartea aia englezească. Tare mi-e teamă, domnule căpitan, că se va întâmpla o nenorocire. Eu, cel puțin, sunt sătul, de rând cu afurisitul acela de rechin ciocan. N-oi uita cât oi trai cum ne-a tarat dihania zeci de kilometri .

— Ei, aia a fost o aventura excepțională cum nu se întâmpla de doua ori în viața unui om. Răspunse Farrow. Nădăjduiesc că întreprinderea de acum a lui George nu va fi atât de primejdioasă, cu atât mai mult cu cât se pare că Matu cunoaște bine năravurile monștrilor. Căpitanul englez scria că ei o iau imediat la fugă când îi atinge cangea. Târăsc apoi kanu-ul câteva ceasuri după ei, apoi sunt atât de oboșiți de luptă, încât pot fi trași cu ușurință la țărm și uciși cu câteva gloanțe.

— În teorie pare să fie foarte simplu, dar în practică cred că va fi cu totul altfel, răspunse Petre. Aha ! uite că vin băștinașii cu kanu-urile. Hm... cu luntrișoarele astea ușurele nu-mi închipui eu ai putem prinde un peste atât de uriaș.

Din tufiș se iviră șase băștinași, ducând trei kanu-uri lungi și înguste, pe cari le puseră pe apă. Matu se apropia de Farrow și zise:

— Domnule căpitan, șase oameni vâslesc kanu-urile. Dintre d-voastră vor veni numai trei, în fiecare kanu câte unul. Mai mulți nu se poate.

— Ah! asta-i cam neplăcut, răspunse căpitanul. Aș fi dorit să-l am pe băiatul meu lângă mine. Dar cel puțin te rog să mergi tu cu el în același kanu. Pe unde se află peștii cei mari?

— Chiar la ieșirea din golf, răspunse căpetenia. Acolo apa e puțin adâncă și ei pot îl văzuți pe fundul mării. Oh! cângile sunt foarte bune! exclamă el când se ivi George cu ele.

Acestea erau astfel lucrate, încât bețele de bambu lungi de patru metri – cu cari erau împinse sau aruncate – se puteau desprinde lesne din fiarele ascuțite, prevăzute cu

undițe. Frânghia de Manila era fixată de una din urechile fierului.

— George, Matu nu poate lua decât pe unul din noi în fiecare kanu, zise căpitanul. Așadar, vom merge tu, eu și Petre – dacă vrea, bine-nțeleș.

— Parcă n-o să merg ! Acum mi s-a deschis și mie pofta, zise Uriașul. Mai întâi, vreau să fiu în apropierea domnului George. Poate că tot se întâmplă ceva și atunci voi putea, cel puțin, să-i fiu de ajutor. Domnule George, văd c-ai uitat să iei puștile. Dacă nu mă înșel, monștrii trebuie împușcați după ce i-am tras la mal.

Alergă repede la submarin ca s-aducă trei puști. În vremea asta, Matu examinează cu atenție cângile și nu mai conținea să-și exprime admirația.

Povesti căpitanului că doborâse odată un astfel de monstru, pe care-l rănisese de moarte cu înțepături de sulite. Peștele-uriaz a servit de ospăț întregului trib.

Capetele libere ale frânghiilor de Manila fură fixate la prora kanu-urilor, în așa fel că legăturile să se poată desfășura lesne când cangea se prindea de peste. Matu îi mai sfătui pe cei trei marinari să se trântescă pe fundul kanu-urilor, îndată ce vor arunca cângile spre a nu fi azvârliți peste bord când frânghiile se vor întinde.

Toate pregătirile erau gata. La prora kanu-urilor pe care le vâsleau băștinașii stăteau îndrăzneții marinari, așteptând apariția vânatului.

Kanu-ul în care se afla George era în fruntea celorlalte; tânărul îl rugase pe Matu să-l lase pe el să se apropie cei dintâi de peștele uriaz.

Ajunseră curând la capătul golfului și kanu-ul său alunecă încetitor în apa liniștită a țărmului care cădea oblic în mare.

George stătea cu cangea pregătită și privea cu încordare în apa limpede. Băștinașii vâsleau fără zgomot, privind și ei cu atențiune peste marginea kanu-urilor, în fundul apei.

De-odată, Matu ridică brațul și arată pe adâncul mării. George trasări speriat când se uită în direcția indicată. Să fie într-adevăr un pește lucrul acela negricios, enorm, pe care l-ar fi ținut mai degrabă drept o stâncă uriașă? Și pe monstrul acesta, lung de vreo nouă metri, să-l prindă cu cangea?

Căpetenia dăduse poruncă vâslașilor să se apropie cu băgare de seamă de monstru, apoi șopti lui George:

— Să azvârli cu toată puterea, pe cât cu putință pieziș. Apoi te așezi pe fundal kanu-ului.

George ridică cangea. Inima-i bătea să-i spargă pieptul, căci nu bănuise că va da aici peste astfel de monștri. Altceva era să citești în cărți despre dihanii de-astea, și altceva să dai ochi cu ele. Dar acum, nu mai putea da înapoi.

Kanu-ul se apropia tot mai mult de monstrul care stătea liniștit pe fundul mării. Apa avea aici o adâncime de vre-o trei metri și spatele peștelui-ferăstrău, – a cărui armă dințată George o recunoștea lămurit acum – se afla la un metru jumătate de la suprafață.

— Acum! șopti Matu, când vârful kanu-ului fu deasupra dihaniei,

George își adună tot curajul și aruncă arma ascuțită în apă.

Simți îndată cum fierul pătrunse adânc în trupul peștelui uriaș, apoi o smucitură, care era cât p-aci să-l arunce peste bord.

Monstrul, lovit, țâșni cu iuțeala fulgerului în apa adâncă.

— Lasă-te jos! strigă Matu. L-ai nimerit bine!

Frânghia începu să se desfășoare cu repeziciune. George se temea că atunci când se va întinde de tot va desface kanu-ul din încheieturi; dar la o poruncă a căpeteniei băștinașii începură să vâslească înainte din răspuțeri. Firește că monstrul alerga mult mai repede ca barca, dar dacă kanu-ul avea viteză mare, smucitura produsă de funia întinsă nu putea să fie prea primejdioasă.

Totuși, când funia se desfășură, în întregime și rămase încordată, se produse o smucitură atât de grozavă încât George căzu peste cap, în brațele lui Matu, care se afla îndărătul lui.

Cu o iuțeală fantastică, kanu-ul ușurel zbura peste apă, la proră se înălță un val spumos și tânărului începu să-i bată inima cu putere, temându-se că monstrul va trage barca în adânc.

Când se întoarse, îl văzu pe Matu râzând în hohote. Căpetenia îi făcu un semn liniștitor, dădu din nou o poruncă, apoi începu să vâslească îndărăt, împreună cu oamenii săi. Viteza cu care monstrul trăgea barca înainte nu prea fu micșorată prin aceasta, dar forțele peștelui-ferăstrău slăbeau simțitor. Cu fierul ascuțit în trup n-ar mai fi putut târî mult kanu-ul supraîncărcat.

Totuși monstrul alerga mereu cu aceeași viteză, spre largul mării. La orizont se ivi insula vecină și George se împacă cu gândul că va debarca acolo.

El își așezase pușca pe genunchi, gata să se folosească de ea. De-ndată ce dihania va ieși la suprafață, era hotărât să

tragă imediat într-unsa.

Se întoarse și văzu, la vre-o două sute de metri în urmă, barca tatălui său înaintând cu repeziciune. Și în ea vâsleau băștinașii din răspuneri împotriva direcției luate de pește prins cu harponul. Kanu-ul acesta era târât cu și mai mare viteză, ca acela în care se afla George. Se părea, deci, că tatăl său prinsese un pește și mai mare.

Tânărul făcu semne liniștitoare spre căpitan, care răspunse în acelaș fel. Apoi George căută să-l vadă pe Petre. Uriașul se afla încă la mal, dar acum ridica tocmai cangea și în clipa următoare o aruncă în apă; apoi se trezi aruncat pe spate. Băștinașii începură să vâslească înainte și kanu-ul aluneca pe valuri, ca o nălucă.

Era un frumos succes de vânătoare, fiecare dăduse de un pește-ferestrău și-l prinsese cu cangea. Dar trebuiau să aștepte sfârșitul. Mai putea trece câteva ceasuri până ce monștrii să obosească pentru a fi posibil să-i târască la mal.

Căpitanul englez, a cărui descriere îl îndemnase pe George să pornească la această vânătoare, spunea că unii din acești monștrii îl târăseră ceasuri de-a rândul cu iahtul său de douăzeci de tone.

Cu cât trecea timpul, cu atât George era mai liniștit. Care va să zică nu era chiar atât de primejdios cum își închipuise el în clipa când zărise trupul uriaș al peștelui. O plimbare de câteva ceasuri pe mare n-avea ce să-i strice.

Viteza începu să se micșoreze, puterile monstrului păreau că slăbesc. Și acum făcu chiar un ocol, întorcându-se din drum,

George se temea să nu se ciocnească cu kanu-ul în care se afla tatăl său. Dar peștele făcu ocolul acesta cu viteză atât de mare, încât trecu ea o săgeată pe lângă kanu-ul celalalt. S-ar fi produs, desigur, o catastrofă dacă cele două bărci s-ar fi încrucișat și s-ar fi încurcat frânghiile.

Când bărcile trecură una pe lângă alta, tatăl și fiul își făcură din nou semne liniștitoare. Din păcate, depărtarea era prea mare, ca să se poată înțelege prin viu grai. George era încredințat, că peștele prins de tatăl știu, ca și acela al lui Petre, se vor reîntoarce la țarm. Observația aceasta o făcuse și căpitanul englez. Poate că animalele vroiau să moară – sau să lupte - acolo unde erau la ele acasă...

Cel puțin asta părea să fie gândul monstrului prins de George; el târa kanu-ul cu aceeași viteză amețitoare, îndărăt spre insula, care nici nu se mai zărea cu ochiul liber. Și hienele mărilor – rechinii – cari mișunau pe acolo, se întoarseră și ele, întovărășind peștele rănit

Căpetenia Matu apucă funia groasă a cângii, și strigă lui George:

— Trage încetișor, acum îl avem în mina! Tânărul dădu și el ajutor, dar fu uimit de greutatea monstrului, care atârna de frânghie. Și din nou îl cuprinse un simțimânt neplăcut, acum, în clipa hotărâtoare.

Ce va face dihania când va fi târâtă, în sfârșit, pe țărm, și ciuruită de gloanțe? Era mult mai lungă decât kanu-ul, așa că cei dinăuntru trebuiau să caute să sară repede pe uscat, înainte de a începe lupta finală. Era și mai bine dacă gloanțele vor fi slobozite de pe țărm, căci în zvârcolile morți monstrul ar fi putut sfârâma kanu-ul cu o singura izbitură de coadă.

George trecu acum prin fața lui Petre, care era târât de prada sa cu o viteză amețitoare. Credinciosul Uriaș îi făcu semne liniștitoare, dar cu toată depărtarea la care se aflau, tânărul văzu că avea o mutră foarte serioasă. Probabil că era încă stăpânit de credința ca vânătoarea asta nu va sfârși cu bine.

Când George se mai întoarse odată, văzu că și kanu-ul tatălui său era târât spre mal. Asta însemna că și cu Petre se va întâmpla același lucru și puteau nădăjdui ca toții că vânătoarea se va sfârși fără primejdii. Odată pe uscat, dihaniile prinse nu le mai puteau face nimic.

George se simțea tot mai liniștit, pe măsură ce se apropia de coastă. În vreme ce vâslașii căutau să încetinească mersul bărcii, vâslind îndărăt, George încercă să tragă funia. Dar împotriva forței uriașe a monstrului, n-ar fi ajutat nici puterile a zece bărbați voinici.

Întorcând capul, îl văzu pe Matu făcându-i semne liniștitoare, apoi îi zise:

— Merge bine, punem curând mâna pe el.

La vre-o două sute de metri îndărătul lui, George îl văzu venind pe tatăl său și, departe de tot, kanu-ul în care se afla Petre, făcea tocmai ocolul care trebuia să-l aducă și pe el spre insulă.

Lui George începu să-i placă viteza amețitoare cu care alerga. Nici-o barcă cu motor n-ar fi putut goni mai repede.

Insula era aproape de tot, doar câteva minute și monstrul rănit se va afunda în nămol, Băştinașii începură să vâslească cu băgare de seamă spre țărm și când ajunseră, săriră cu toții pe uscat, apucară funia de căpătâi și o legară repede de trunchiul puternic al unui copac. Acum aveau în mână monstrul – dacă nu cumva își va smulge cangea din trup...

Deocamdată, peștele fierăstrău stătea liniștit și nu se clinti când băștinașii începură să tragă de funie. Nici când, la porunca lui Matu smuciră, nu se lasă înduplecat să iasă la suprafață. George stătea cu arma în mână, așteptând să se ivească dihania își pierdu însă răbdarea văzând că nici n-avea de gând să iasă din nămol, în cele din urmă se adresa căpeteniei:

— Cred că e mai bine să ne ducem cu kanu-ul spre el; luăm cu noi numai doi vâslași, ceilalți oameni vor rămâne la funie. Îi voi trimite de sus câteva gloanțe în trup. Poate că izbutesc să-lucid în felul ăsta.

Matu făcu mai întâi o mutră îngrijorată, apoi dădu din cap și răspunse cu seriozitate:

— Împușcă bine, altfel peștele devine furios!

Făcu semn unui vâslaș, apoi urcară cu toți în kanu. George se așeză la proră, îndărătul său era căpetenia, apoi celălalt vâslaș. Cu băgare de seamă porniră barca spre locul unde zăcea, pe fundul mării, monstrul negricios

La vre-o zece metri de el se opriră, George se ridică în picioare, ținti, apoi trase trei gloanțe unul după altul, în apă străvezie.

Efectul împușcăturilor fu cu totul neașteptat. Cu o iuțeală uimitoare pentru un uriaș ca acesta, monstru! țâșni de pe fundul mării, stârnind un adevărat nor de nămol, apoi se ivi la suprafață la vreo douăzeci de metri depărtare. Apa clocotea sub loviturile cozii sale enorme și în clipa următoare se năpusti ca o ghiulea spre kanu.

George slobozi repede încă doua gloanțe drept în capul monstrului, apoi azvârli pușca și se apucă cu mâna stângă de marginea kanu-ului, ca să nu cadă.

Dar în aceeași clipă arma grozavă a dihaniei — fereștrăul cu dinți ascuțiți — găuri peretele de lemn al kanu-ului, trecând printr-unsul ca printr-o cutie de chibrituri. [Vezi ilustrația de pe copertă). O smucitură puternică, apoi apa năvăli în barcă și o umplu repede.

Câteva clipe George se gândi la rechinii cari mișunau pe aici, dar își spuse apoi că trebuiau să dispară cât mai repede din apropierea peștelui-fereștrău, a cărui armă grozavă biciuia marea ca turbare.

Din fericire țărmul era numai la douăzeci de metri și împreună cu cei doi băștinași înotă cu grabă spre limanul salvator, unde și ajunseră în curând, nevătămați.

Ceilalți băștinași și începuseră să tragă peștele spre țarm. Cei trei înotători dădură și ei o mână de ajutor. Trebuiau să

lucreze repede, pentru a aduce la adăpost prada prețioasă, înainte ca rechinii lacomi să-i sfâșie carnea.

Monstrul se apropia tot mai mult, cangea era înfiptă atât de bine, încât cei ce trăgeau își puteau încorda acum toate puterile. În cele din urmă dihanie ajunse în apa scăzută a plajei, unul din băștinași alergă spre ea și-i legă funia de fereastră. La un strigăt al căpeteniei se iviră din tufișuri alți băștinași, vreo douăzeci la număr.

Acum era ușor să tragă peștele cu totul pe uscat.

George clătină capul uimit, privindu-l mai de aproape. Era lung de cel puțin nouă metri, avea o circumferință enormă și cântărea peste patru mii de kilograme.

Îi cuprinse un simțimânt de mândrie: el prinsese monstrul acesta cu ajutorul unei simple cange și gloanțele sale îl doborâseră de istov.

Îi părea rău de pierderea puștii, dar se mângâia cu gândul că mai erau destule pe bordul submarinului. Renunța cu plăcere la dânsa, în schimbul fereastrăului uriaș, care-i se cuvenea lui, el fiind acela care aruncase cangea.

Acum se apropia și kanu-ul în care se afla căpitanul. Și peștele lor se afundă în nămol, iar băștinașii vâsliră repede la țărm. Farrow, care observase cu spaimă atacul monstrului asupra kanu-ului lui George, fixă cu atențiune locul unde zăcea dihania și începu să tragă de pe țărm, glonț după glonț.

Deodată peștele țâșni din apă, se năpusti cu fereastrăul la dreapta și ia stânga, gonind rechinii înspăimântați – pe urmă rămase liniștit. Două gloanțe i se înfipseră în cap, omorându-l pe loc. Cu ajutorul băștinașilor fu tras la țărm; monstrul acesta, era tot atât de mare ca al lui George.

Peste când minute, aceeași soartă o avu și peștele asupra căruia aruncase cangea Petre.

Cei trei marinari priviră uimiți monștrii pe cari băștinașii îi ciopârțeau acum de zor. Fereștraiile uriașe; și grele fură desprinse cu băgare de seamă de oamenii lui Matu și predate tovarășilor. Erau trofee pe cari și le câștigaseră cu mari primejdii.

V.

O PEDEAPSA GROZAVA

— **ACUM SĂ NE ÎNAPOIEM LA SUBMARIN**, zise Farrow. N-am venit aici să prindem pești-fereastră, ci pentru a salva pe o tânără fată de la primejdie. Sunt tare

curios să văd dacă John Webster se va arăta. Ce mai spaimă va trage, când Bird îi va povesti că am fost pe aia!

— Mai ales când va afla că cunoaștem povestea cu miriapozii, adăogă George. Poate că la spaima lui va face vre-o prostie care să ne fie nouă de folos.

Farrow tocmai vroia să se despartă de Matu, când veni în goană un băștinaș și spuse ceva căpeteniei.

— John Webster s-a înapoiat singur cu barca cu motor, zise Matu căpitanului. Eu o voi răzbuna, însă, pe fată, dacă el a ucis-o cumva.

— Trebuie să ocolim imediat insula, cu submarinul, fu de părere Farrow. Dacă s-a înapoiat singur, mi-e teamă că s-a întâmplat o nenorocire. Mai am nădejdea că a dus-o pe Mady Bird pe vre-o altă insulă, unde se află într-o situație atât de grozavă, încât o va sili prin asta să-i trădeze taina tatălui ei. Când va auzi însă acum de la Bird cât de bine suntem noi informați, o va ucide, probabil, pentru propria lui siguranță.

— Mă luați și pe mine? se rugă căpetenia. Poate vă voi fi de folos, căci cunosc bine pădurile acestor insule

Farrow chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Bine, Matu, vino cu noi. Va fi nevoie, poate, să-l urmărim pe John Webster prin desișul vre-unei insule. Trebuie să ne grăbim, însă, căci mă tem să nu se întâmple o nenorocire.

La o poruncă a căpeteniei, câte doi băștinași luară ferestraiele grele ale monștrilor și porniră cu ele în goană de-a lungul țărmului, spre locul unde acostase submarinul. Ceilalți îi urmară. Matu mai întrebă dacă să puie oamenii să aducă și cângile cu funiile, dar spre marea lui bucurie Farrow îi răspunse că-i le dăruiește. Va avea acum posibilitatea să prindă mai lesne pești-ferestrău, a căror carne părea să servească tribului drept hrană.

Pe bordul „Dox”-ului totul era gata de plecare. Rindow, care privise cu atențiune prin ochean la lupta ce se desfășurase pe mare, întrebă dacă barca de aluminiu să rămâie pe punte, pentru a putea fi lăsată imediat pe apă, dar căpitanul puse oamenii s-o demonteze repede și s-o ducă în magazie. Apoi zise primului ofițer;

— Băștinașul care stătuse la pândă ne-a adus vestea că John Webster s-a înapoiat singur cu barca cu motor. Nu ne va folosi la nimic, deci, dacă vom merge pe uscat, căd tot nu va vrea el să ne lămurească unde a lăsat-o pe Mady. De aceea, va trebui să ne lăsăm în apă, când vom ajunge pe coasta de apus. Bănuiesc că ne va duce el-însuși acolo unde

a ascuns-o pe Mady Bird. Sper că. a lăsat-o în viață, pentru a-i smulge taina tatălui ei. Acum însă va căuta s-o îndepărteze, ea fiind o martoră primejdioasă, după ce va afla prin Bird că noi ne ocupăm foarte de aproape cu soarta ei.

În vreme ce vorbea, căpitanul conduse vasul prin canalul adânc ai golfului, îndreptându-l spre larg. Apoi luă direcția spre nord și ocoli capătul de sud al insulei.

Acum trebuia să fie cu băgare de seamă și dădu imediat comanda pentru afundare. Rindow cobora repede scărița, Farrow închise capacul turnului și-l urmă pe primul ofițer, Matu stătea jos în cabina de comandă și privea cu uimire la ciudatele aparate, răspândite pretutindeni.

Când ajunseră la vre-o trei sute de metri de casa lui Bird, Farrow dădu ordin de oprire. Zări lămurit cele două bărci cu motor; așadar John Webster nu-și luase încă tălpășița.

— Trebuie să rămânem câtva timp la pândă aici – zise el către Rindow - periscopul nu-l vor putea zări ei de la depărtarea asta. Sunt încredințat că Webster va porni îndată la drum – dacă nu cumva a și ucis-o pe Mady Bird. Poate să fi făcut asta într-un moment de furie, văzând că ea aruncase peste bord bidonul cu documentele prețioase.

— Presupunând că s-a întâmpini așa, ce vom face? întrebă Rindow.

— Debarcăm, începem să căutăm comoara, punem crima în socoteala lui Bird și Webster și transmitem primului post de poliție englezesc o radiogramă, în care povestim faptele. Apoi vom găsi un mijloc să predăm autorităților hârtiile și comoara găsită. Bird și Webster își vor primi pedeapsa meritată, căci noi vom depune mărturie sub prestare de jurământ în privința miriapoziilor găsiți în bidon. Și dacă autoritățile nu le vor face nimic celor doi ticăloși va lua Matu pe seama lui pedeapsa.

— Așa e – ba eu cred că cei doi criminali vor fi mai mulțumiți dacă vor fi pedepsiți conform legii. Ar putea deveni foarte neplăcut pentru ei, dacă Matu se va ocupa de chestie.

— Eu tot ma nădăjduiesc că Webster a ascuns-o undeva pe Mady, poate pe vre-o insulă unde roiesc miriapoziile. Prin asta urmărește, probabil, s-o înduplece.

— Tată – interveni George în discuție – individul acesta neomenos e în stare de așa ceva. Dar tocmai îmi vine în gând că Matu ar putea cunoaște o asemenea insulă. Putem pleca într-acolo înaintea lui Webster ca s-o eliberăm pe tânăra fată.

— Ai și tu dreptate – răspunse căpitanul. Ia întreabă pe căpetenie.

George făcu întocmai, dar Matu nu știa ce vrea să înțeleagă tânărul prin „miriapози”. Nu cunoștea nici celelalte denumiri ale acestor insecte, cum ar fi „centiped”, etc. George nu știa cum să-l lămurească mai bine, când deodată îi veni o idee. Alergă la doctorul Bertram și-l rugă să-i dea borcanul cu insectele moarte.

Acum Matu pricepu și deveni foarte iritat, căci aflate în vremea asta de la Farrow, ce bănuia acesta.

— El spuse că o astfel de insuliță se afla la apus de-a lui. Petecul acela de pământ era foarte temut, căci insectele veninoase roiau pretutindeni pe acolo. Nici-un om n-ar putea sta fără să vie în atingere cu ele.

— Atunci să plecăm repede, hotărî Farrow. Am presimțirea că ticălosul acesta a târât-o acolo pe biata fată.

Dădu imediat ordin să fie puse în funcțiune electromotoarele, apoi se îndepărtă de insulă, luând-o spre apus.

Cercetându-l pe Matu, află că insula cu miriapozii se afla atât de departe, încât un kanu cu șase vâslași ar avea nevoie de o zi întreagă spre a face drumul până acolo. Asta însemna vre-o sută de kilometri pe cari, însă, submarinul îi putea străbate în câteva ceasuri. Căci îndată ce nu se mai zări insula pe care locuiau Bird și Webster, căpitanul ridică vasul la suprafață și punând în funcțiune motoarele Diesel, opri compresoarele și monstrul de oțel porni ca o săgeată pe întinsul mării.

Matu fu adus în turn ca să le arate drumul. Căpetenia clătină capul cu mirare când observă viteza enormă a „Dox”-ului, dar nu zise nimic. Nu s-ar fi mirat, poate, nici dac-ar fi văzut că submarinul se ridică deodată în văzduh.

Nu se scurseră nici două ceasuri, când el arătă cu mâna în zare, unde se ivise un punctuleț negru.

— Insula, risc Matu, scurt. Nu trebuie, însă, să pășim pe ea și mai ales eu, care sunt aproape gol.

— Sunt de părere să ne încălțăm cizme înalte și să ne punem mantalele impermeabile, apoi ne acoperim fata cu apărătoarele de tântări și tragem mănușile cele groase pe mâini, zise Farrow. În felul acesta vom putea cerceta în liniște primejdioasa insulă. Dacă Mady Bird se află pe ea, atunci Webster trebuie să fii purtat de grijă s-o apere în vre-un fel de insectele acelea grozave.

— Repede, George, îngrijește ca totul să fie pregătit, viu și eu îndată jos. Spune-i și doctorului și lui Petre că ne vor însoți.

Tovarășii se îmbrăcară cu cea mai mare grabă, având grijă, în același timp, să nu le rămână descoperită nici-o parte din obraz sau mâini.

Când se iviră din nou în turn, insula era aproape de tot. Până în ultima clipă Farrow lăsă mașinile să funcționeze cu toată forța, ca să nu piardă nici-o secundă. Tânăra fată trebuia să-și fi pierdut mințile de spaimă, dacă se afla intr-adevăr pe insulița asta, în mijlocul miriapozilor veninoși.

Din fericire malurile insulei cădeau drepte în apă, astfel că submarinul se putu apropia. Din primul moment tovarășii văzură cât de numeroase erau ciudatele insecte, căci multe căzuseră în mare, unde se înecaseră. Dar printre tufișuri roiau pretutindeni, unele din ele având dimensiuni neobișnuite.

— Dragă Rindow, când vom fi coborât pe uscat, te sfătuiesc să dai vasul îndărăt. Nu e exclus ca o grozăvie dintr-astea s-ajungă pe submarin. Ar fi foarte neplăcut.

George se și afla la proră. O clipă șovăi, văzând insectele roind în tufișul apropiat, apoi, observă o urmă lată, care ducea în desiș. Ramurile erau frânte, frunzele rupte – ca și cum cineva ar fi cărat o povară prin tufiș.

Un simțământ de neliniște puse stăpânire pe el. Peste ce va da oare, dacă se va conduce după urma aceasta? Desigur, peste trupul neînsuflețit al tinerei fete, care-și va fi dat sufletul în prada unor chinuri grozave.

Gândul acesta îl făcu să sară repede pe uscat. Poate tot nu era încă prea târziu? Poate că nemernicul de Webster făcuse în așa fel ca fata să nu fie atinsă de insecte, doar numai înspăimântată de prezența lor.

Fără să ție seamă de prevenirile tatălui său, George pătrunse în tufiș. Era apărat împotriva miriapozilor veninoși, cari acum începură să-i sară pe mâini și pe brațe, picând din crengile copacilor.

Ajunse într-o rariște mică și se opri îngrozit. În mijlocul ei, prin a cărei iarbă scurtă foiau cu miile insectele negre, se afla o cușcă mare din pânză de sârmă, în care stătea ghemuită o tânără fată, acoperindu-și fața cu mâinile.

Era o cruzime pe care numai un crier bolnav o putuse născoci. Webster trebuie s-o fi vârat în cușcă pe Mady încă de pe insula lor, pentru a o așeza apoi în mijlocul insectelor veninoase.

Miriapozii nu-i puteau face nimic, dar se târau pe pânza de sârmă, se aflau mereu în jurul ei, îngrozind-o cu prezenta lor. Era o tortură atât de neomenoasă, încât George avu nevoie de câteva clipe de reculegere, înainte de a se putea gândi la salvarea fetei.

În vremea asta, sosiră și ceilalți tovarăși. Rămaseră și ei încremeniți în fata priveliștii înfiorătoare, apoi săriră toți patru în luminiș. Auzind zgomot, tânăra fată se cutremură, ochii-i se holbară și strigă cu disperare:

— Spun totul, spun totul, numai nu deschideți cușca!

— Asta n-o vom face în nici-un caz – o liniști Căpitanul Farrow. Te vom scoate acum de pe insula asta grozavă, apoi vom purta de grijă ca John Webster și unchiul d-tale să-și capete pedeapsa meritată. Am găsit bidonul pe care furtuna l-a aruncat pe insula noastră și am pornit îndată să punem la cale salvarea d-tale. Fii liniștită, căci nu vei mai vedea mult timp insectele acestea grozave. Pe submarinul nostru, care se află la țărmul insulei, vei fi în deplină siguranță. Te vom scoate de aici cu cușcă cu tot.

Petre nu mai așteptă ordinul căpitanului, ci ridică repede cușca pe brațe și zise:

— Ticălosul acela a prevăzut-o cu mânere, ca s-o poată târî singur. Vai de mămulica lui dacă mi-o cădea în labă!

Încetișor și cu băgare de seamă duse cușca printre tufișuri. Tovarășii de pe submarin scoaseră exclamații de spaimă când îl zăriră cu ciudatul obiect în brațe, căci își dădură seamă îndată de planul fioros al lui Webster.

De-abia când submarinul se îndepărtase de insulă, Farrow deschise ușa cuștii și zise:

— Acum ești în siguranță, domnișoară Bird. Vino afară fără teamă, căci te afli între prieteni. Poate că numele meu nu-ți e străin, eu sunt căpitanul Farrow și cei doi din jurul meu sunt vitejii mei camarazi.

— Oh! M-ați salvat de la o moarte înfiorătoare, suspină fata, ieșind din cușcă, sprijinită de Farrow. Cum să vă mulțumesc? Eram aproape să-mi pierd mințile când m-am văzut în mijlocul acestor insecte veninoase, de cari mi-era groază întotdeauna.

— După cum spuneam, am găsit bidonul d-tale – zise Farrow – și am început imediat să ne ocupăm de dumneata. Fii mulțumită că am deschis noi tinicheaua, căci am găsit în ea doi miriapози, pe cari Webster i-o fi pus acolo, pentru ca să te înspăimânte pe d-ta și să te ucidă în felul acesta. Vroia să afle taina tatălui d-tale.

— Da, atât unchiul cât și el au stăruit de mine, dar eu n-am spus nimic, căci tata m-a rugat să nu caut taina înainte de a fi împlinit douăzeci și unu de ani.

— Bine, domnișoară, n-ai decât s-aștepți până atunci; noi, însă, îți putem spune locul unde se află taina. Bănuiesc că e vorba de o comoară.

— Da, așa mi-a spus și tata, dar trebuie să dispun de dânsa de-abia după ce voi fi devenit majoră. Probabil că nu avea multă încredere în fratele său.

— Avea și dreptate. Dar ia spune, unde vrei să rămâi până atunci?

— Voi pleca imediat cu barca mea cu motor pe insula Uvea din Noua Caledonie, răspunse Mady, cu hotărâre. Guvernatorul de acolo a fost prieten cu tata și sunt sigură că mă va primi cu bucurie. Peste o jumătate de an, voi fi majoră.

— Și noi vom purta de grijă ca atât unchiul d-tale, cât și John Webster să nu-ți poată fi primejdioși, răspunse Farrow. Băieți, duceți cușca sub punte! Iar d-ta, domnișoară Bird, nu trebuie să te arăți până nu voi fi stat eu de vorbă mai întâi cu cei doi ticăloși.

Rindow luase conducerea vasului și-l îndreptă spre insula unde locuiau criminalii. Toți camarazii aveau chipurile întunecate și nu se apropiau de loc cu gânduri bune de sălașul nemernicilor.

În special mutra ce o făcea uneori Matu, te băga în sperieți. Când o zărise pe Mady Bird, fața îi străluci de bucurie, apoi, când pricepu cât de grozav s-a purtat Webster cu ea, chipul îi se schimonosi de furie. Toți simțeau că soarta lui John Webster era pecetluită.

Farrow ordonă lui Petre și lui Kard să-l ție sub ochi, ca să nu se dea la vre-o nechibzuință, căci vroia să aibă mai întâi o mărturisire a ticălosului.

Dar când barca se apropia de insulă și Webster veni la țarm împreună cu Bird, chipul lui Matu nici nu tresări, dimpotrivă, cobori pe uscat în urma căpitanului, fără să se uite la englez și se îndreptă spre desiş din care se ivi imediat unul din oamenii săi.

Matu vorbi ceva cu el, apoi se întoarse spre grupul de bărbați, cari se apropiaseră de Bird și Webster.

— Acesta e vestitul căpitan Farrow – spuse Bird, ironic – vrea să afle de la tine ceva cu privire la mirapozi, dragă John.

— Hm, sunt foarte veninoși și provoacă dureri mari când îi atingi, zise Webster cu cinism.

Se vedea că cei doi ticăloși se vorbiseră și încercau acum s-o facă pe nevinovații. Asta se și dovedi când Webster urmă:

— Ce vor, de fapt, domnii de la noi, James? De ce nu le interzici să calce pe insulă? Păcat că nu se află vre-o instituțiune polițienească sau vre-un vas de război prin apropiere, căci i-am preda imediat.

— Te înșeli – răspunse Farrow, calm – v-am preda noi pe voi, punându-vă sub acuzația de tentativă de omor. Unde se află Mady Bird?

— La guvernatorul din Uvea, dacă vrei să știi cu orice preț, răspunse Webster, râzând batjocoritor. Dar cred că nu veți avea îndrăzneală să vă duceți acolo.

— Nici nu e nevoie, căci Mady Bird are intenția să se ducă de abia unde spui, ca să aștepte în liniște trecerea celor șase luni până la majoratul ei. Vroiam, însă, să fac o afacere cu d-ta. Cât plătești pentru o cușcă ca asta?

Farrow și tovarășii săi se dădură la o parte și cei doi criminali zăriră pe puntea submarinului cușca de sârmă în rare fusese vârâtă fata.

Ca loviți de trăsnet, englezii făcură ochi mari, dar după câteva clipe Webster își învinse turburarea și rosti cu glas răgușit:

— N-avem nevoie de așa ceva, n-ai decât să ții pasări într-unsa, dacă-ți face plăcere!

— Nici nu mă gândesc să-i dau vre-o întrebuintare. Am găsit-o pe o insulă din apropiere și mi-am spus că ar fi a dumneavoastră. De altfel, sunt și foarte mulți miriapozi pe acolo.

Bird își pipăi buzunarul în care ținea revolverul. Chipul îi se schimonosise și cu glas schimbat scrâșni:

— Ce înseamnă toată comedia asta, ce vreți de la noi?

— Vroiam numai să v-aduc la cunoștință că Mady Bird va fi condusă de noi pe insula Uvea. Cât pentru voi, cred că va veni în curând o barcă a poliției, ca să vă ia în primire.

— Ce tot îndrugi d-ta? Mady e la guvernator! Răcni Bird, a cărui frunte era îmbrobonată de sudoare.

Farrow făcu un semn lui Rindow, care se afla în turnul submarinului. După câteva clipe Mady Bird se ivi în deschizătură și privi liniștită la cei doi criminali.

Atunci se produse ceva neașteptat. Webster se întoarse cu iuțeala fulgerului și alergă cu pași mari spre desiş, în care dispăru, urmărit de Matu. Bird, însă, scoase revolverul și înainte ca cineva să-l poată opri, își trase un glonț în tâmplă.

Se prăbuși horcăind, apoi se ridică pe jumătate și murmură:

— Da, am vrut s-o ucidem, ca să punem stăpânire pe comoară. Am bănuț mereu că nu va sfârși bine chestia asta. Acum mi-am primit pedeapsa, am fost îndemnat de Webster. Mady, iartă-mă!

Se zvârcoli câteva clipe, apoi căzu pe spate.

Tovarășii rămaseră turburați lângă cadavru și Farrow ordonă să-i se sape o groapă. Apoi făcu semn lui George. Petre și la patru marinari să se apropie și le zise:

— Acum trebuie să-l căutăm pe Webster. Mă tem că-și va primi și el pedeapsa înainte de a cădea în mâinile autorităților.

Tovarășii se repeziră în desiș. De-odată, răsună departe de ei un țipăt înfiorător, apoi altele și iar altele... Marinarii începură s-alerge într-acolo, bănuind că Matu hotărâse să facă dreptate.

Un țipăt mai grozav ca celelalte se auzi iar, pe urmă se făcu tăcere. Farrow, urmat de ceilalți ajunse într-un luminiș, în mijlocul căruia zăcea trupul nemișcat al lui Webster, care avea cămașa albă sfâșiată în întregime.

Când marinarii se apropiară, se cutremurară de groază. Miriapozi de lungimi neobișnuite roiau pe trupul și în jurul criminalului. Matu îl făcuse să-și ispășească grozav fapta, omorându-l în chipul cum vroia ticălosul să omoare pe Mady.

Folosindu-se de crengi cu frunze tovarășii.

Îndepărtară insectele, apoi îl duseră înapoi pe Webster și-l înmormântară și pe el creștinește. Mady nu află despre sfârșitul lui grozav, căci Farrow îi spuse că s-a sinucis și dânsul ca și celălalt.

După câteva ceasuri tânăra fată plecă spre Uvea, în barca ei cu motor. Farrow o însoți cu submarinul, până se ivi în zare coasta depărtată a Noi-ei Caledonie.

Acolo își luară rămas bun. Mady Bird îl rugă pe căpitan să se întoarcă peste o jumătate de an, ca să-i ajute la căutarea comoarei. Și Farrow îi făgădui – firește dacă vasul său va mai exista până atunci și el însuși va mai fi în viață.

Sfârșitul volumului: Monștrii marilor.

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

